

testerne, som jo i Følge Lovforslaget skulle gives gratis i den Tid, Loven gjælder, idet der kunde blive forlangt Pantebogsattester, som slet ikke bleve brugte i Anledning af denne Lov, og saa stod man overfor det uforudsete Tilfælde, hvorledes de skulde betales, hvad der vilde foraarstige Retsbetjentene stor Uleilighed. Man har derfor forandret Bestemmelsen saaledes, at Betaling for Pantebogsattester kan tilbagebetales, naar det kan konstateres, at de kun ere brugte i det her omhandlede Diemed. Jeg tillader mig derfor paa egne og ærede Kollegers Vegne at anbefale Ændringsforslagene og, hvis de blive vedtagne, Lovforslaget til det høie Thing.

B. Jørgensen: Jeg skal, som den ærede sidste Taler, paa det Bedste anbefale dette Lovforslag. Min ærede Meningsfælle i Udvalget og jeg havde helst set Lovforslaget vedtaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra det andet Thing, men da det viste sig, at der i Udvalget ingen Stemning var derfor, have vi sluttet os til de tvende ærede andre Medlemmer for at danne et større Mindretal. Jeg skal dog tillade mig at gøre en lille Bemærkning lige overfor Flertallet. Der fremkommer i deres Betænkning nogle Ord om, at denne Lov kun kommer nogle enkelte Eiendomsbesiddere og tilmed de heldigst stillede til Gode. Det tror jeg nu for Resten ikke. Men selv om saa var, at Loven kommer de heldigst Stillede til Gode, kunne vi jo ikke udelukke dem. Hensigten er jo at hjælpe paa de ringere Stillede, paa de mere Uformuende, og vi kunne jo ikke forhindre, at de Bedrestillede ogsaa drage Fordel af Lovene. Sagen er, at det paa en Maade er umuligt for de ringere Stillede at konvertere, dersom de ikke kunne faae den Hjælp, som her gives dem; saa jeg synes, at man ikke for at udelukke de Bedrestillede fra en Begunstigelse skal gaa til fuldstændig at udelukke alle dem derfra, som virkelig trænge dertil. Urigtigheden vilde blive meget større paa denne Maade. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen, men kun anbefale mine ærede Meningsfæller at stemme for de af Mindretallet stillede Ændringsforslag og fremdeles anbefale Lovforslaget til det høie Things Belvillie.

Orenbøll: Den ærede Ordfører for Mindretallet anbefalede Lovforslaget, men det var rigtignok en ganske overordentlig svag Anbefaling. Han sagde med rene Ord: Det er en slet Lov, men da det er en Veilighedslov, kunne vi dog maaft anbefale den. Jeg vil nu paa ingen Maade gjentage

de Indvendinger mod Loven, som jeg fremkom med ved første Behandling, men maa kun holde ved, hvad jeg sagde den Gang, at Loven efter min Mening er uretfærdig. Det er tilstrækkelig fremhævet i Betænkningen af Flertallet, og jeg tror ikke, at der kan siges Noget som helst derimod. Naar ikke en Gang den ærede Ordfører for Mindretallet har kunnet negte det, tror jeg, at det er en Sag, vi kunne slaa fast. Skulde vi altsaa vedtage denne i og for sig ubillige Lov, uden at der egentlig er nogen Nødvendighed derfor? Naar man vil tale om at gøre Noget for Landbruget og for at lette Omsætningen, eller hvad man vil kalde det, hvad vil det saa sige i et Aar at give eventuelle Saantagere en Lettelse af $\frac{1}{4}$ pCt. af Laanet? Det er virkelig slet ingen Ting. Den ærede Ordfører for Mindretallet omtalte de af det stillede Ændringsforslag, og med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 1 vil der selvfølgelig ikke være Noget at sige. Derimod tror jeg, at det er en Misforstaaelse, at der skulde være opnaaet noget Synderligt ved Ændringsforslaget under Nr. 2. Det blev jo ved første Behandling fremhævet, hvor aldeles forkert det var, at der i § 1 3die Linie stod, at Obligationerne skulde være udstedte af samme Debitor, og nu forandrer man det til: „hvorfor samme Debitor hester“. Men jeg tror, at det beror paa en Misforstaaelse. Fordi jeg kjøber en Eiendom, paa hvilken der hester en Prioritet af 10,000 Kr., bliver jeg ikke derfor Debitor for denne Gjæld; jeg bliver ikke Debitor, før jeg udsteder en ny Obligation. Det vil sige, ved „Debitor“ forstaar jeg „personlig Debitor“; thi fordi jeg har kjøbt og faaet Skøde paa en Eiendom, kan Kreditor jo vel holde sig til Eiendommen, men ikke til mig. Det eneste Tilfælde, hvor denne Forandring kan hjælpe, er, hvor Enken efter sin Mand har overtaget Gjælden, altsaa gjort sig til personlig Debitor for Gjælden. Ja, der kan det have nogen Betydning, men ellers er dette ikke en Smule bedre end det Andet. Som jeg tidligere har udtalt, fortaar jeg aldeles ikke det sidste Punktum af § 1, men jeg skal ikke komme ind derpaa. Saaledes som Ændringsforslaget til § 2 yderligere supplerer den, vil det blive en Nødvendighed, at i Reglen holdes Obligationerne tilbage i 3 Maanedes, førend de kunne udleveres til Debitor. Der staar, at man kan lade være at betale Gebyrerne. Det er meget rigtigt, men saa faae de heller ikke Obligationerne. I det Hele er det fuldstændig forkert, naar man tror, at en Retskriver kan, naar en Mand kommer med en Panteforskrivning og